

ედვარდ შევარდნაძე: „გადადგეპულია მძღოლზე საჭირო ნაბიჯი ნდობის განსამტკიცებლად, ურობლისოდაც შეუძლებელია კონფლიქტის საბოლოო მოწესრიგება“

პრეზიდენტის ვიზიტი

გილ კონფონი:

შეზღვეული იმონიო ჩვენი

ყვარი დანტერასეპისა

და თანადგომის იმედი

ამ შესაძლებელია დაკომპლექსოვდ და პოლიტიკურ მიდევანს რილის მოავრი შედეგ ჩვენი ურობის არსებულ უმძიმესი ცხოვრება პრეზიდენტის გადახატვა, განცხადება საქართველოს პრეზიდენტმა ედვარდ შევარდნაძემ 15 აპრილის თბილისის საინფორმაციო ცენტრში გამართულ პრეზიდენტის მიმართული პრესკონფერანსის დროს. შევარდნაძემ განაცხადდა, რომ შევარდნაძე არის და ავსაზთა ლიდერი ვალდებულია განიხილოს პრეზიდენტის როლი და შეაფასოს შედეგები. შევარდნაძემ განაცხადდა, რომ შევარდნაძე არის და ავსაზთა ლიდერი ვალდებულია განიხილოს პრეზიდენტის როლი და შეაფასოს შედეგები.

ედვარდ შევარდნაძე პრესკონფერანსის დროს.

ამრიგად შევარდნაძე შეგახვას პრეზიდენტი ვალდებულია განიხილოს პრეზიდენტის როლი და შეაფასოს შედეგები. შევარდნაძემ განაცხადდა, რომ შევარდნაძე არის და ავსაზთა ლიდერი ვალდებულია განიხილოს პრეზიდენტის როლი და შეაფასოს შედეგები.

განცხადება ქართველთა და აზნაზთა მხარეების შესახებ

(ქ. თბილისი, 1997 წლის 14-15 აპრილი)

შპრეზიდენტის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით. შევარდნაძის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით.

დავება

ლიონელ ვოსანი: საზრუნავთა და იმედი პირადად მინიშნულია ჩვენი

შედა უპასურობა საქართველოს

დაპირუფალიანობის საპროპაგანდო

ლიონელ ვოსანი: საზრუნავთა და იმედი პირადად მინიშნულია ჩვენი შედა უპასურობა საქართველოს დაპირუფალიანობის საპროპაგანდო.

შპრეზიდენტის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით.

ინფორმაცია

ინფორმაცია: საქართველოს პრეზიდენტის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით.

საქართველოს პრეზიდენტის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით.

საქართველოს პრეზიდენტის განცხადებები აღნიშნავენ, რომ ქვეყანა თბილისი უ. არამის მთავრობის ავსაზთა დედაქალაქის ჩამოსვლა და მისი მოლაპარაკება უ. შევარდნაძის მთავრობის საქართველოს დედაქალაქის დაბრუნების მიზნით.

ცნობილი პეტერბურგელი მემოდალე ლარისა პოგორეცკია (მწერელი) ასეთ საცდურ კოსტიუმს სთავაზობს ზღვის მოგზაობაზე (ფოტოგრაფია)

მარკალის კანაშაღვი - მსოფლიო პირთაშორის პოპულარიზირებული... მარკალის კანაშაღვი, რომელიც განსაკუთრებით ცნობილია მსოფლიო პირთაშორის პოპულარიზირებული...

ფისხაურთი „ბათიშაგა“ ნამუსი მოგვხმისა

მრავალწლიანი, როგორც ბუნებრივი, როგორც ხელოვნური, როგორც კომპლექსური... მრავალწლიანი, როგორც ბუნებრივი, როგორც ხელოვნური, როგორც კომპლექსური...

თუ პარცხვა, პარცხვა იყოს!

არანაირი თანხების განთავსების მარცხსა და დროის ხარჯების დაზიანების რისკის გარეშე... არანაირი თანხების განთავსების მარცხსა და დროის ხარჯების დაზიანების რისკის გარეშე...

აიჩრით: კრავაზია, ან კრიარუსიანი დაკარკავა

პირიტი არ იქნებოდა, მუდრი დასახლებული ლინი... პირიტი არ იქნებოდა, მუდრი დასახლებული ლინი...

თავხეხალაგაპული მკლურების ასალაგაპული

სულ მალე პირიტიანი მკლურები უფრო გაიხიზნება... სულ მალე პირიტიანი მკლურები უფრო გაიხიზნება...

ემაგბეთ ეალი

„მამაშვილი“ სავაჭრო უბნების აგებისთვის... „მამაშვილი“ სავაჭრო უბნების აგებისთვის...

ჩვენის შურაბი

სურათი №12 აგვისტო, ვლადიკავკაზი. უფროსი კაბაშიანი პირები, საცდურად გამოცდის მტკიცე... სურათი №12 აგვისტო, ვლადიკავკაზი. უფროსი კაბაშიანი პირები, საცდურად გამოცდის მტკიცე...

თუ კრავიანტი უმეიჯოდ არის, ესა იბი, ნამეიჯარის

ამერიკელი გავილი ვანდერბილი... ამერიკელი გავილი ვანდერბილი...

დასრულდა თეორიული კონკრისი

ბაზარკავიში უღელნიკის... ბაზარკავიში უღელნიკის...

მსოფლიო ჩემპიონატი ციფრების ენით

„ზამთრის“ მსოფლიო ჩემპიონატი მსოფლიოში 1983 წელს... „ზამთრის“ მსოფლიო ჩემპიონატი მსოფლიოში 1983 წელს...

გარი კესპაროვის უარი

გარი კესპაროვი უარს ამბობს... გარი კესპაროვი უარს ამბობს...

გარბევა: ნარბევაზის სხელენიფო დონეზი

გარბევა, ნარბევაზის სხელენიფო დონეზი... გარბევა, ნარბევაზის სხელენიფო დონეზი...

სამი უახლესი მსოფლიო ჩემპიონატი

სამი უახლესი მსოფლიო ჩემპიონატი... სამი უახლესი მსოფლიო ჩემპიონატი...

შალრაბი

შალრაბი... შალრაბი...

მარსკვლავები

იმ დროსამდის, როდესაც შედგენილი იქნებოდა...

დევნილი. უპირატესად შეახსენს ქალების თამაშობა...

ბზე და გრძელზე მოკამათი შეეწინააღმდეგებ...

ნაცისთვისაც და, მამასადაც, მსახიობისთვისაც...

ბლის გარეშე, მაინც მოახერხა ნაგოვანებში წართუნი...

ცნობილია, რომ ეს მიხდა ილია ჭავჭავაძისა და...

ორ როლს თამაშობდა ნაგოვანებში აქტიური...

სენამე ნაგოს ეკვე ვერის გააკვირვებდა...

ნაგო გაბუნის ნიჭი მიხილვდა მაყურებელმა...

ის დაბადა გორში 1859 წლის 3 თებერვალს...

ნატო გაბუნია

„ჩემი გაბუნია თამაშობდა გიორგის ღვთის როლს...

რძლივ მოითუღო სინის ნაგვად ეჩვენებდა...

თავის სოფელ გვიგობში, ხან კი სკოლაში...

პირველად რომ სენამე გამოვიდა, 16 წლის იყო...

ლიად უნებაროდ, თამაშობდა პაგარა ქალაქებისა...

იყო“ (ი. ჭავჭავაძე, გ. 3, გვ. 98).

თავის სოფელ წისალდებში და მხოლოდ ქარაღმარა...

იმ საღამოს კაეკასის სამუხსიკო საბოტაჟების...

„მეგობარი ამეყვებოდა თურმე სიგვენი არც ერთი ბევრა...

„აღწერილი მასალა მივგანმარებს, რომ ნაგო გაბუნია...

„უღებულა. აღბათი, ნაგო მღუკუნე იყო და, მაგრამ ხანუხსაც...

12 აგვისტოს, მისი დაკრძალვის დღეს, ქართული თეატრი...

დავით ერისთავი კი, თავის მხრივ, დაბეჭდვითი ცდობდა...

„გვიმოგზაურობაში“ ნაგო თბის სრულიად განსხვავებულ როლს თამაშობდა...

„...ხანუხმ უნდა უახსოვს სონას: „შენი კაბა და რამდენიმე მომეცე, მე ვეყვები“...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

1879 წლის 21 მარტს დაიბადა დავით ერისთავის მიერ...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

„...სურათი არაა გადღებულ იქნებოდა ღრის სენამე...

პირველი როლი

1918 წლიდან ა. კორკოლიანი თბილისის ვაჟთა პირველ გამზაბში იწყებს მასწავლებლობას. თუმცა მალე და რბილი გამკლავი ხასიყენი ხელთნების სიყვარული მოსვენების არ აძლევს და აქვე ნიადაგ მონაწილეობის სტენსმოყვარეობა სექტაკლებში. იმდენად თვალსაჩინო იყო ხანდროს აქტიორული მონაწილეობები, რომ ესაყ ერთხელ შანყ ენახა იყ სენანზე, ყველა შოთხოვად მასწავლებლობისათვის თავი დაენებებინა და ემსახობა.

პარტიული კომპარტიის ნიღბები

კლმანდრე კორკოლიანის, როგორც პროფესიონალი მსახიობის ღირსი საკმაოდ მოგვიანებით — ოცდაათი წლის ასაკში შედგა. ამ ასაკში ბერი, ალბათ, ვერც ვაბე დალა მეთი თამაში ნაბიჯის გადღმას, მაგრამ ეს ერთგვარი „შეკოყმება“ ხომ ფორმალური ხასიათისა იყო — პროფესიულ თეატრში მისეულად ხანდრო კორკოლიანის აქტიორული სტაჟი ოცდამეცხრე (1) წელს შედგებოდა. პირველი როლი (დასილი — მღერის „კინაღმბი“) ხანდრომ თორმეტი წლისამ ენახა ხანდროს ორგანიზმში, მამისეული ხასიბის აიგავა ბქედნ მოყოლებული, მას ერთი წუთითაც არ უბოზია თეატრული ხელთნებისათვის ფანჯარული სიყვარულის გარეშე ერთხელ, პატარა სტენსმოყვარეობის ისე ღრმად შეიჭრნენ თორმე თამაში, რომ ცხელი წაუღეს მღერის დეკორაციის და კინაღმბ მიღის ხასიბი გადამეგეს. ამ ნაგროვალს გრად ვაგვია „დასილი“ კოლქციის ხასიბის დაწვის სენანზე. ბერი ასეთი ფორმალური დასახელები ეპილოდა კორკოლიანის თეატრული ბავშვობის.

1907 წელს, ბათუმის გიმნაზიის დამთავრების შემდეგ, კორკოლიანი სწავლის აგრეგაციის ოფისის უნერსიტეტის ისტორია-ფილოლოგიის ფაკულტეტზე, რომლის დამთავრებისთანავე მასწავლებლობა იწყებს შუმბოთის გიმნაზიაში. იმხანად ბათუმი ქართულ სტენსმოყვარეობის თეატრის არსებობდა, რომელიც იმდროინდელი თაყმესხარე ადგილად იყო მიჩნეული, მაგრამ იგი მარტო ბათუმი მხოვრობდა ქართული ხასიბის ადგილი როდ იყო — დროდრო ოქ ჩადიდნენ და ხასიბით, ქითუბანში, უნგაროლ ემსახურებოდნენ ხასიბი ხელთნების ცნობილ ქართულ რეჟისორები და მსახიობები ვალერიან შლიკაშვილი, ვალერიან გუნია, შალვა დადიანი, ალექსანდრე წყუნუა, და მისი აწერული, ნიკო ვაგარი, მხოვლოდ კორკოლიანი და სხვა. ქართული რეჟისორები ხელთნების წარმომადგენელი ხსნარა მონაწილეობამ ბათუმს ქართული სტენსმოყვარეობის თეატრში, უკოლად განმარტდა ა. კორკოლიანის თეატრული ბედ.

გე მარჯანიშვილის რეჟისორული ნამუშევარი და ბრწყინვალე აქტიორობა პარმონიოლ ანსამბლი დღესაც შემხრობი დატყობისა და გაოცების საყვარელ გველსენბა. წლებმა არავინ დააკლი რაიმე ხელოვნების ამ მართლაც უკმალო ნიშნს, პირიქით, დღითიდღე მეტ მნიშვნელობას და სიღრმეს იძენს.

ამ დიდებულ მხაგერული გილის ერთ-ერთი ყველაზე ფსევული ნაწილია ალექსანდრე კორკოლიანის ბენ აკიბა. მარჯანიშვილს სექტაკული გადამეგეობა ჰქონდა სტილიზებული აქტიორული პლასტიკით. მოქმედების რიგში ორგანულად იყო შერწყმული მუსიკის რიტმთან. უგრე ოცხლის რუ-მა-თეორი ეკამ, სევეტებისა და კიბეების გრაფიკული მოხუშვნებობა, ბუნებრივად უშუალო კავშირში იყო მოქმედობის სულიერი სიამრების გამოვლენასთან. სექტაკლის ერთ-ერთი უღიერესი მონაკეთი იყო სენან ხანოვანია, სადაც ცენტრალურ ფიგურად კორკოლიანის ბენ აკიბა გველინებოდა. ალექსანდრე, აბსოლუტურად უბრალები უსამღრო აღმოუბების გამოხატავდნენ, პლასტიკური ხანგასმით გაღმოსვენდნენ თავიანთი გულსწრბობას და პროტესტს სარწმუნოების სწინდის შებღავის ცისთვის, ოცხელსეულ კიბის თავზე იდგა მისწრბილი, წუღი მოხროლი, ფიშკურად დაწრული ებრაელი სარწმუნოების დღური ხელმძღვანელი, რელიგიური დღეგამომსა და კონსერვატივის თეგამოღებული მოხმრე ბენ აკიბა, რომელსაც განსაკუთრებული ღვაწილია და ბორბებისაგან აია-სეგარად უბოზოდა და ემბარბოდა ხმა. თავი უკანკლებდა; შრბი და ხელები უკახებოდა, მაგრამ პროტესტი ყოველგვარი კეთილი სარწმუნოების მიმართ ჰარბად ჰქონდა განსებარბული. აკიბას სარწმუნოების შენაგველი გელანობა წყველა ისარბიეთ იყო მამართული ურბილი-საბოძი. მისი ნათელი იდეების დასახორბუნად, მაგრამ კორკოლიანის ბენ აკიბა სრულბით არ იყო ხანში და რბილის მოქმედობა პირიქითა. იგი უბო ხასიბილი, ჭკუნიანი და მუშელბილი დამბინი იყო და რაც უფრო მეტად ცდილობდა „გაეგამეგეობინა“ ურბილი აკიბის მითხრული შოლოგნელებობა და მისი დასახებობანი, მით უფრო უბო, უსხუბი და ვინახუნდნენ პროფბეზად ესახებოდა მასწავლებლის. ამ როლიში ა. კორკოლიანი იყენებდა გამოხატვლობითი ხერხების არაქმედებრივად მღერარ არსებულს. მსახიობმა რეჟისორთან ერთად მოიქმნა ამ ხასიბის გადამეგეობის უნერობი და სახესებითი აბილი ფორმა, რითაც განსაკუთრებული მიმდევრობა და კოლირბი გახსნის სექტაკულს. დამბინებულ, ხელოვნურად დაქმედებულ მგეგმობი და შესახასხად, მუსკად მტრბული ინტონაციური მხაგებობა, როგორც მარჯანიშვილი, ასევე მგეგმობის აკორდობობის შრბი — უკვე გამოკვირად გამოთავყენებული დოგმატიკობის ხასიბითი პარტებობა. იყვეტი იმრბობდა, როდესაც ა. კორკოლიანის მოქმედებითი აღმავალი კრემქმბლობი მასკავდა ურბილიან შეხატებებს სენან; ამ დროს ბენ აკიბა რბინით-უბუგბისათვის შეუფერბოდად ბუქმბრბული იყო. მისი მგეგმობის სისწრაფითა და ისტორიული შეფერბობით გამოიწობიდა, უკვირად წინადადების ბოლო სიყვარული კიბის, კენლ მარცვლის ისეთი სიმგეგმობითა და მხაღლი გინდობითი წარმობქმად, თითქმის აბიტი სურდა მოკვდობად დარწმუნება ოცხის „ხანდროს“ და „უღლებლობის“.

სხრბ სეზონის განმავლობაში მიაგარი რეჟისორი „გაგაცილდ“, მეთოხმ — თეატრული თავად გამომავლია და ასეთი მოგონებები გამოხატულია.

მოზარდ მაყურებელთა თეატრში თენებ მალბამბილის მოსელის დღებში დირექტორის მოსელის „არასასურველი“ ხუთი მსახიობი ქალის (მათ შორის, ჩემში) საგნაგო ერთხელის შემქმნრების საკითხი იდგა. ის-ის იყო დახი პრემიერისათვის ემბადებოდა, რომ მიაგარი როლის შემხრბული მელი მსახიობი ავად გახდა. კომპლექტის გამო (რადგან სხვისთვის ასე ხასწრაფოლ კოსტუმის შეყვრა შეუძლებელი იყო) ის მსახიობი ერთი რეჟეტიკით შე შეყვალა: გექსი, მიმანსელები, სიმღერები, ცეკვები ერთ დღეში აეთიფეს და როგორც ხალბოს, გახსნავის შემდეგ სამხაგერო საბჭოს ხსლომამე აღინმნა, გზისის იერსახეს არაფერი დაკლებია.

დღემდე მახსოვს თენებ მალბამბილის იდობის, გულბრყვილო თეატლები, სადაც დირექტორის გადამეგეობის გამო გაოცება იკითხებოდა. თვითონ ქითუვან ქმუბამბილის „კონკრბე“ მუშობადა და მორე დღე-სეუ, რაკიმდაც მასობრივ სენებში ჩამორო. შალვ გამოიკვირა მიმბეყ — ეს გახლბათ ჩემი, როგორც პროფესიის უკეთ გაციბის სურვლი.

რეჟეტიციებზე ენას არ ვამბობდი, ვიცილ, დღე-დღეზე თეატრში უნდა დამტყობების და შეზერდ ზემუბობდი. ბაგონ თენებში ერთი მიმანსეენა შევთავაზე — მეც ასე ფიქრობდიო, — დამბინბნბ. მე და თქვენ დამბინებულს არბები გეგექს-მუიტი. ბუბორიქ ბქონბიო, — თვლილბი გახსწრბინდა, რბოლბი რეჟეტიკის შემდეგ სენანზე გაკრულმა ბრბანებამ ჩაუქრო...

ჩემი უკანონოდ დაბოთნის შემხსებ სარბული ხასამბოლოლ მსახიბად, მაგრამ თეატრლბი იყენწამოვიდი, იქით აღბრე გამბინდებ. ნავსი შოლოლ მამინ გავხედა, როდესაც სალოტარბტური ნაწილის გაგმე, შესახსმბებო თეატრმღონდმ და მოქალაქემ მასეკალა ცხომბრბამ რედაქციამ დამბრეკა — თენებში კროლმ აბილბინის ბიგის ისე კარბად გააკეთა, რომ ძალბან მინდა განსხვავს დაესწროლი. „ბაბუქმა“ და შეიღმეილები“ მართლაც კარბგახანს ამშვენებდა მოზარბიო თეატრის რეჟერტურას.

ჩემს „საინფორმაციო ბანკში“ მანამდე მნიშვნელოვანი ადგილი ეკავა თენებ მალბამბილის შემოქმედებით ბიოგრაფიას.

სამხაგერო აკადემიის არქივეტქნის ფაკულტეტზე, საკემბორო კინოსინტიგესხა და საქართველოს თეატრალურ ინსტიტუტში სწავლის შემდეგ ქუთაისის ლალი შესხიშობის ხასიბის სალო ხელმწიფი დრამატულ თეატრის მბურბა. ორი სემონის განმავლობაში ხანდროს სექტაკლები განახორციელა, მათ შორის პორბი კარბე კახბაბის „დავით VIII“ და ლევან ხანიკობის „მქმეი გრბახები“. იმხანად სოხუბი სალო-ბლომ სექტაკლს დგამდა ნანა ხაგისკაცი და... დასავლეთ საქართველოში შექმნბლბა ახალმა „თეატრალურმა ოჯახმა“ დამბინბლილ გადინბველ. მთავობრბ რეჟისორბა თენებ მალბამბილად თვლიავის თეატრში და დე ფულბრეობი. გარბა ღორბი „სახსლიანი ქორწილი“ (ნანა ხაგისკაციის თარგმანი), ე. მგეგმობის „პირველი ყვენობა“, ე.

სსოზნა

აუსტრალია ოცნება

როზოვის „სხიარულის ძიებანი“ თეატრულბებმა „სახსლიანი ქორწილი“ კოტე მარჯანიშვილის ხასიბითის თეატრის სენანზე წარმობდენის და კვლავ თეატრული თიბლისის ყურადღების ცენტრში აღმოჩნდნენ.

შემდეგ მოზარდ მაყურებელთა თეატრი „კონკრბი“ (რომელსაც მოსკოვში სბბბემო თეატრების საკემბორო ფსტივალზე დღის წარმბებბა ხედა წილად, „ბაბუქმა“ და შეიღმეილებს“ (მისივე მხაგერობა), „არბოლ გოლბას“, „სადა ხარ, სოფიკოს“ (მისივე მხაგერობა), „დღეს ჩვენ ფიქრობთ ბრბობა-შეიღმე“, მღერის „ორღვანელი წყველი“ მოყვრა (ამ სექტაკლმა საქართველო-გერმანიის უკვლავი დღებში პრბი დახმბსებურა) და ბილოს, კინოსგვლია „ქა-

რთული ფილმი“. მოკლემბტრბიანი ფილმი „კვლის ლეკვები“ (რეჟამ ინანიშვილის ნოევის მიხედვით), „შენი დასაწყისი“ (ერლომ ახელღვინანით ერთად). უკანასკნელი ფილმი იყო „არსენის ლეკვა“, რომელიც მუშელბისთან — ნანა ხაგისკაციან ერთად გადბილ (კოსტუმების მხაგერობა მათ ქალბმეილს). ეკა მალბამბილს ეკუთვნობდა. ამ ფილმმა იგალობდა მაყურებლის პრბი მილი, მაგრამ ბაგონი თენებში ევბარ მოესწრო ის ხასარბული.

ყვერც თეატრის „ახალსახლობას“ მოესწრო, სადაც ით წლებზე მეტ ხანს იმუშავა და რომელზედ პრბანბ გულსინკეტილი წარბდა. არბონენ რვევნი და ბორბოც უნდა იყოს ადამბანი, რომ არ უბარბდეს, როდესაც ქობამ თეატრი შენდებდა. შესახსმბებოდა, რომ სოხუბი თეატრი უკვე ახალ შემობამ ადამბილად, რუსული სიმბრად მაყურებლობა თეატრი კოტე ხანში ახალ შესახსმბებოდა, შენდებდა რუსული, გრბოელოვის ხასიბობის თეატრის შემობა. რა შესახსმბებოდა უკვირბი იქნებოდა ქართველი ბავშვბილბისთვის აბილი თეატრი. ქართველი მოზარდ მაყურებლობა თეატრი სომე ცხოვრობის იმ ბნელ სარბაფში, რომელზე მან 46 წლის წინ მიირო. დარბამის სიმღერის გამო, უკვირო ხერგბეში ხსენან ბავშვბი, სენის სიყვროვე არ იძლევა, თუნდაც მარბი სენური ფეჟტების განბორციების საშუალებით, მამინ, როდესაც საბავშვბო თეატრის სენანზე, ფოთერგბეში უნდა ეწყობოდეს. ავეშენით-ქართველ ბავშვბებს ახალბი თეატრი.

მას შემდეგ 25 წლები იდგა გავიდა. წლებზე, 1 აგვისტოს თენებ მალბამბილს 70 წელი უნდა შესრულბოდა, მაგრამ, სამწუხაროლ, იქნებდა აუსტრალია იმრბობდა.

ლილია კოშბაძე.
სურბბბი: თენებ მალბამბილი.

სურბბბი: ხანდრო ფორკოლიანი ბენ აკიბის როლიში — ე. გავიდა „ურბილ აკოსტა“.

სამეტაპლი

რემსსონი გიბო ვორდანიას საყოველთაოდ ცნობილია, როგორც სიბერე, დიდი მუშაობითი ენერჯის ოსტატი, რომელზეც არა ერთი მნიშვნელოვანი დღეგაზა გახსობიერდა, როგორც ღრამბაგლი, ისე მუსიკალურ თეატრში - ჩეკონი და სანდვარვარეთაც. დღეს იგი ბათუმის საოპერო თეატრს ხელმძღვანელობს, მის რეჟისურას განაგებს და, ამასთან, სათავეში უდგას შიშოა რუსთაველის სახელობის თეატრისა და კინოს უმაღლეს სასწავლებელს, რომელშიც სცენის არა ერთი უნივერსიტეტი ხელმძღვანელობს. გიბო ვორდანიას ახალი რეჟისორი ნაშუადრავი შემოვიდა ოსკარ ჯონსონის „სალომეს“ სახით, რომელშიც ყველა ატვალავს და ავტობიოგრაფიულად უაღრესად ზღაპრულად ახსენებენ მის ცნობილ პიესას განსაკუთრებით პოპულარული იყო ჩვენი საუკუნის დასაწყისში და ბევრ თეატრში დაიდგა.

რეჟისორი ღრამდ ხსნის პიესის შინაგან პრობლემას. სურს გვიჩვენოს, რომ დაღუპვის პირის მიერ სანდვარვარების ადარდური დარჩენა წმინდა და ხელმძღვანელებს, სწორედ ამ აპოკალიფსის ფონზე გათვრჩენა სალომეს სიყვარულის შხამიანი ყვავილი, რომელიც მხოლოდ სიკვდილი ბუდის. გიბო ვორდანიას, მხატვართან ერთად (მანანა გუსია) თავიდანვე ყმნის აპოკალიფსის აგმოსფეროს. მთელი სექტაპლი მაქსიმალურად რეჟისორის დადგენილი, წითელი ხისხლის ნაკადით მოედინება. ასევე

რმა ახებებრლებმა ეს სარისკო მწვერვალი დაიპყრეს, გამარჯვებაც მოიპოვეს. წარმოდგენაში არაერთი მეტეფორა, ყველაფერი ვარაუდუნულად სავა და მინაგანად უაღრესად დამუხტულია. რეჟისორის წამყვან ბეგლს, უმთბოს პლასტიკას, სცენური მოქმედება, ყოველი მომბა, უაღრესად პლასტიკური და მინაარსიანია.

სიონ თავისებური შერწყმა ახასიათებს. თითქმის მორეული ნაწილი თვალწინ ატვალავს და ვარაუდუნავს, ავტოფორიატს. სექტაპლის მთავარ შემსრულებლთა შესახებ პირდაპირ შემოღება ვითქვამს. რომ დაღმდეგების ვარდა, ახალგაზრდა მხახიბების დიდი დახმარება გაუწევს რეჟისორის ახისგენგმა მ. ბერიკაშვილმა და ქორეოგრაფმა ირ. ეპიგამელმა, ამიგომაც მეტეფორებს სექტაპლში ორგანულია და ბუნებრივი.

კარე გირანს, უკიდვანო მწველ ცემლობაში ჩამბრუნო, იგი თბის საკუთარ რიგებში მოქმედებს (ამ წარმოდგენაში ყველა შემსრულებელი მსახიობის დახმარებითაა). ბელს მსახიობის დახმარებითაა რიგში აქვს მუშაობა (სალომეს), მსახიობის პლასტიკა მეტეფორებს უწყობლობს მის ხასიათთან. მანამ განსაკუთრებული აღმნიშვნის ღრისა სექტაპლის ის სცენები, როლებაც ხე მუშაობენ (სალომეს) კი შეადრწუნა სალომეს საბარბალო მსახიობისა - იმეხისათვის სახეურად ოქტანანის თავი მოერთმიათ. აქ მსახიობის მოქმედება იყველება, მოქმედების რიგში და სამსუელ ხისხსა და მსახიობის გამხმარებას. მსახიობის დიდი და დეგრადაციის ეტაპში მგარ რომაღს - გიგელის გვიხაგავს დ. გიგელისათვის, ესევე ამ ღრისა და სერვისის ეტაპში აღმგარა საბოგარდების საგოფია, ცინიზმი და მრბმბმბლობა, რა არის მისი მთავარი და მსახიობთებელი ნიშანი.

„სალომე“ სასწავლო თეატრის სხმენაზე

სიყვარულის პრობლემა შემოქმედების ერთ-ერთი უმრგბო წყაროთაგანია და სწორედ სიყვარულს უძღვნა ო. უაღრესად თავის „ციხის პაღადამი“ ბრწყინვალე სტრუქტურის, როცა ხამი ჯეუსეა ამის, რომ „სიყვარულმა მოჰკლა ის, ვინც უყვარდა და უნდა თითონიც მოკლეს“. სიყვარული და სიკვდილი უაღრესათვის გაღაბგვულია ერთმანეთთან, სალომეს სიყვარული მომაკვდინებელია ოქტანანისათვის, მაგრამ ეს გაზმეკვებული ვნება კლავს, ანადგურებს თვის სალომეს (ახიობა ო. უაღრესად სიყვარულის დაქვერული კანონი... მასინ რით დაინტერესა ინგლისელი დრამატურგის ამ თითქმის დაიწყებულმა პიესამ უაღრესად რეჟისორი გიბო ვორდანიას?

ალბათ, ამ ინტერესის საიდუმლოება ისაა, რომ მას, როგორც პედაგოგს, სურდა გამოემტკიცებინა თავის მოწოდება, ახალგაზრდა მსახიობთა მინაგანი, ერთი საშუალო, თანაც იმანაც, რომ თვლენიდან გამოყვანა ერთ-ერთივე სახასიბობის შემკველი მაყურებელი, აუგოქმბინა მისი სული უკიდვანო ვნებებით.

მეტეფორული კოსტუმების მხატვრობაში სექტაპლის დაკონსერვა, მაღალმხატვრობაში გაფორმებამ ნათლად დაგვანახა, რომ მანანა გუსიას სახით ჩვენმა სცენამ შეიძინა სიბერე და დიდი პერსპექტივის თეატრალური მხატვარი... სექტაპლში მხატვრობის არაერთი იდეული საუბარი იმგომ დაეციეო, რომ ამ შემთხვევაში მხატვარი და რეჟისორი შერწყმულია, ბოლომდე თანამოაზრეი გაზმბდა და ამიგომაც რეჟისორის ჩანაფიქრით წარმოდგენის გაფორმება სექტაპლის უბრალო ფონი კი არ არის, არამედ მისი აქტორი მონაწილეა.

სახინტერესოა მისი პედაგოგიური ნიჭი - რეჟისორი ყოველთვის უაღრესად და გ. ვორდანიასმა გაბეჯულად დაავალა მესამე კურსის ერთეულად სტუდენტებს აღმნიშნა ვნებების სიგრესში შეჭრადიყენეს, განცდილეს უმაღლეს მწვერვალს შესვლიდბოდნეს. რასაკვირველია, ამაში იყო რისკი, მაგრამ ნიჭიე-

რადობის მიმანსევენებს. გახვის შერგე უკან წმდება მოქმედ პირთა თითქმისდა მოკვდილი თბებუ, რაც მთლიან წარმოდგენის რეჟისონია. სექტაპლის პირველსავე სცენებიდან მოხსან სასოწარკვეთილებით აღსახვე მანდილისების თუ ოქტანანის გაზმჩნებდან, ყოველი პერსონაჟი უაღრესად გამოიყვითლია, სკვდილ, ან აღვირესხილ ვნებით შეპირბობი ქალთა სახეები დიდ მოაქვდილებს ახდენენ (ანა ვეკო, ელენე მუქლიძე, ნინო ჯაჯიმიშვილი, თამარ ძმბიძე, სურია, ანა ჩირაძე, თინათინ ალექსიშვილი). ისინი გაყოცხლებულ ბარკლევის ფიგურებს მოგავითხნებენ. წარმოდგენის ყველა მონაწილეს თავისი საკუთარი ბეგლი აქვს მინახილ და ისინი უბრალო უპირბოგის სახეები კი არ არიან, არა ფონი წარმოდგენისა, არამედ თანამონაწილენი იმ გრბუგდის, რომელიც ჩვენს თვალწინ ვითარდება. საერთოდ, სექტაპლს არქიაკასთან და თანამედროვეობა-

ბელს ბეხი ხეიანის დრამატულად მანინ და მანინ დიდი მახალა არ გაანხდა, მაგრამ მსახიობთა თბების პლასტიკით, „უსიგორე მეტეფორებით“ ბევრ რამეს მიაღწია. აიგა ხალადა, უბრალო, მაგრამ რაღაც მინაგანი, ჩაქურბობული შექმნი განათებულ, დრისების რწმენით საესე მისი სახება ნათლს ჰქვს იმის, რთ რით მოხმბდა მან სალომე, ოქტანანა - ხეიანა, მართლაც ხაგვიან ვაღმბოხულ წმინდანსა ჰკავს, სულით მბიფისა და აღვირბილბეგბელს, იქნებ მისი უღბიერისა რწმენის, ვითგულება სულიერებისა, არის ნაწარბობების უმნიშვნელოვანესი ნაწილი, ის, რაც კონტრასტულია სალომეს გრმბობებთან. სულ სხვა საშუაროს წარბოგვიდგვის რიმის მიერ ხელდასმული პერიოდის (დ. კანახმე) კაცი, რომელიც სიმძის ამღერეულ, ბინძურ საშუაროში ცურავს. ახალგაზრდა შემსრულებელი არ გავრისბთავის გმარის ხასიათის მაქსიმალური მხარეების ჩვენებას - პატივმოყ-

ბელს ბეხი ხეიანის დრამატულად მანინ და მანინ დიდი მახალა არ გაანხდა, მაგრამ მსახიობთა თბების პლასტიკით, „უსიგორე მეტეფორებით“ ბევრ რამეს მიაღწია. აიგა ხალადა, უბრალო, მაგრამ რაღაც მინაგანი, ჩაქურბობული შექმნი განათებულ, დრისების რწმენით საესე მისი სახება ნათლს ჰქვს იმის, რთ რით მოხმბდა მან სალომე, ოქტანანა - ხეიანა, მართლაც ხაგვიან ვაღმბოხულ წმინდანსა ჰკავს, სულით მბიფისა და აღვირბილბეგბელს, იქნებ მისი უღბიერისა რწმენის, ვითგულება სულიერებისა, არის ნაწარბობების უმნიშვნელოვანესი ნაწილი, ის, რაც კონტრასტულია სალომეს გრმბობებთან. სულ სხვა საშუაროს წარბოგვიდგვის რიმის მიერ ხელდასმული პერიოდის (დ. კანახმე) კაცი, რომელიც სიმძის ამღერეულ, ბინძურ საშუაროში ცურავს. ახალგაზრდა შემსრულებელი არ გავრისბთავის გმარის ხასიათის მაქსიმალური მხარეების ჩვენებას - პატივმოყ-

რამდენიმე უბრისი პორტრეტის მაგიონი

მთაბრ მოძრაგია, სიგოცხლით სავსე ხელოვნებაა, სიხალისაქენ და მრავალფეროვნებასაქენ რომ მიიღგავს მუღამ. არის ვარკვეული ეგაბები, როცა მინელებმა ცხოვრება ამა თუ იმ ოსგორიულ მოვლენითა მონიკვლიობაში. მიუხედავად ამისა, ნებისმიერი თბობის ადამიანი გვერდს ვერ აუვლის ამ მზარდ ცოცხალ ხელოვნებს. ამიგომ არის, რომ დამანების შესაკვეთრებლად, მანინ თეატრი მოგვიწოდებს ხომღმე!

რა არის თეატრი უმსახიობოდ? სცენაზე ხომ იგი ინთება და იწვის.

იყვლებანი თბებები, ეპოქები, შეხვედრებები, მაგრამ სიბერების შეკვლა ჯერჯერობით ვერაინს შეძლო.

თემიურამ ბიჭაქე - მსახიობი, რეჟისორი, ინტერპრეტატორი, მოუხეწარია, ყოველთვის ახლის მამბებული და თეატრზე უსამართლო მეყვარებელი ადამიანი!

1983 წელს დაამბოაერა შიითა რუსთაველის სახელობის თეატრისა და კინოს სახელმწიფო ინსტიტუტის სამსახიობო ფაკულტეტი. მუშაობდა თბილისის მუსიკალური კომპლის თეატრში, ფოლანდიაში, იყო სახსტრადლო სასწავლებლის უმაღლესი ამჟამად თბილისის ვითრეც მკვლელობის სახელობის დამოუკლებელი თეატრის რეჟისორი და მსახიობი.

ბედნიერი შემთხვევის წყალობით რამდენიმე წელია თვალს ვაღებულის მის შემოქმედებით ვრსება. თუმცა სრულიყოფილბე ბუერი გზა ვახალელი, ბეური უბოლო დაქვა ვახაგები, ბეური ახალი როლი დაბამბირბი.

თქვენი ყურადღება მინდა შევანირო ერთ ბოლოფორილულ ნამუშევარზე, რომელიც მსახიობთა შესხლო ოსგაგობის მეღმწეენით გამოთვლენა.

ამას წინათ გ. მაგველიძის სახელობის თეატრმა მაყურებელს მორც პრემიერად შესთავაზა ნ. ხუნწარიას პიესის მხატვრობაში შექმნილი მუსიკალური კომედია „სხვისი შეღების მამა“. მასში მსახიობთა დიდ მთბუქლიძემა მოახდინა მკვეთრად სხასიათი აქტიურილი საშუალებების მომბერი გამოყენებით.

ვროგაკეს კანრში მუშაობა დიდ სიფრთხილეს მოიბოხოვს, ვინაიდან ოღანე ვაღაბრებუბე კი უკემოვნების მღვართანი მიიყვანს შემსრულებელს. ამ შემთხვევაში ეს საშიშროება თემიურამ ბიჭაქემ საესეგებით აიფინა თბიდან. მუსიკალობამ, დახვეწლბამ პლასტიკამ და კანრის მუხგად შერგმნებამ მსახიობის საშუალება მისცა შექმნას ხასიონიან, კომედური ხისლოლია და მახვილიანიერებით აღსახე სახე.

კომედური კანრი ქართულ თეატრში ყოველთვის პოპულარობით ხარგებლობდა. გეყავდა და გეყავს ბრწყინვალე კომიკოსები. ქართული ბუნებრივად გამომდინარე, ეს არც უნდა იყოს ვასაკვირა.

ნ. ხუნწარიას მუსიკალურმა კომედია „სხვისი შეღების მამა“, თითქმის შემობარება ქართული პროფესიონალს. ეს არამბოფიხისა უნდა სცენა. ჰყავდა უამრავი ნიჭიერი შემსრულებელი. ბევრმა პუქქემ ჩაიარა ჩვენს თვალწინ, მაგრამ თემიურამ ბიჭაქის პუქქე ერთ-ერთი საუკეთესო მათ შორის.

მსახიობი ცხოვრობს და ქმნის მაყურებლისათვის. მას არ აინტერესებს, სულიერი და ფიზიკური ძალების მილიან გახარჯავს რა მამბე შედეგი შეიძლება მოიქვე პირდაპლ მსახიობის, როგორი მამბე ასახავს არ უნდა იყოს განჯევა, რაც როლის მომზადების პროცესს ახლავს, არაფრად და ვითრე. მთავარი მაყურებელს ასაბოფონის და ისიც დაუშურებლად აღვირს სცენაზე.

მსახიობი თემიურამ ბიჭაქე ცილობის გამო მთბერწოს ოსეთი სახე, რომელიც უხედა იქნება საკით, თავადღება და, ამავე დროს, თემორის თბალით უყურის მის ორგადე დაგრიბებულ ამბებს. მოძრაგია და მოუხეწარია, მუღამ თეატრისაქის წინ მღვბით პუქქე დასცინის მამბარა, ბეურიკრატული ამროლობის აღმამანებს, რომლებიც უფრთხიან თამამ და კითხვ განმრგბავს. ეს მარბება რა ვაგბირბობში ჩაგროდნდა ახლობლეს, პუქქემ ამბმინავე დამოკლებუბებს ამყავნებს ყოველგვარი ძლიბმბიერად შექმნილი პრობლემების მამართაც. გამა-

ღებით ემებს ვამოსავალს ჩახბარბული ვითარებდან, მაგრამ ბოლოს მანინ ბეებმბა ხხისითვის დაგებულ მახმბ, თემეა, აქე თბვისი სიკითე შეეღის. უყურებ რა თემიურამ ბიჭაქის პუქქის, ვინელება აზრი, თითქმის არსად, მაგრამ მანინ საღდაც ვინახავს იგი.

ჩვეულებრივია, მაგრამ მანინ არამბე უკლებრივად გამოიყურება. სცენაზე უკმწეწის არ კკარავს, ყოველ გამბოდეს ახალ-ახალ აღმონქენის ვითავანობის ამგომ არის, ალბათ, მის ყოველ გამბოდეს მთლიან წარმოდგენის მამბილბე მკვეთრად მოუჩენხლად ეღის.

სექტაპლის შემღაც ბეურევერ მეყველიერ კლესებში დაღმდეგობისაგან ვითანგვლს - ეს რა დღემი ჩაგვიდგამე თქო თბი?! იგი ყოველთვის ოღმბმბე „მაყურებლის ანთებელი თბების მრბალით“ - მამხახუბს, და მწელია რამბმე შევადლო!

სექტაპლი მუსიკალურია და თემიურამ ბიჭაქის სახახლოდ უნდა ოქტანა, რომ სიმბერეთე, ქორეოგრაფია, რეჟისონი ამკვეთრობს, ხასინტერესოა და ხასიბერი. ამღენი უნარის თბვის თემიურა ერთ ადამიანი უღდავი გაღანგის ნიშნია.

მთელი წარმოდგენის მამბილბე შეუქმნელი ფორკვევა მონბეღებული სერვისი და დარბამ ობლეღული ზღბა ათქვეს მას ხისობის ამბერიბული გრმბობების გრბლბე აქ დღეს თეატრის, როგორც უშუალოდ ცოცხალი სხელოვნების ხისლოად. ვინც უწყობს თემიურამ ბიჭაქის შემოქმედებას ალბლებს იმის იმბელი, რომ ქართული ამგორბული სკოლა მრბის და მომბეღელი გაზრდის ნიჭიერ მსახიობთა პედაგოს.

არღვევინება

მან მალე მოიპოვა საყოველთაო აღიარება, აქტიურად შეაბიჯა თეატრალურ სამყაროში და თელავსაინის ადგილი დაიკვივრა.

ლოლი არჩვეულებრივი აღმამანი იყო, მაშინდელ საკმობო რთულ ცხოვრებაში (საინტერესოა, როგორ მოგვეჩვენებოდა ჩვენი დღევანდელი ცხოვრება?). ჩვენს ყოველდღიურ ყოფაში ღოდის ყოველთვის სასახარულო განწყობა, სიკეთე, მხიარულება შემოქიონდა, მას იუმორის გასაცარი გრძობა გააჩნდა, რითაც შეეძლო ნებისმიერი დაძაბულობა შეეწველებინა - ამის დიდი ოსტაგი იყო. ქ-

ლით და ზემოდა გადაიქცეოდა ხოლმე. მათში რეჟისორის და უმრავლეს შემთხვევაში სცენარისტის მოვლენა და მისი განუმეორებელი ფეოტეხბადი იუმორი ზემოდა და აი, როგორც ვაგრძელება კომედიური კანონი ვაგაციებსა - მისი მოულოდნელი (თუმც, შეიძლება პირიქით - ლოგიკური) შებრუნება ბერტისაპენს ალექსიძის საქართველოში პირველი დაინგერედა ბრეხტის დრამატურგით. ბრეხტის დრამატურგის, სპეციფიკური გამოხატულებისთვის, რომლებიც თვით ბრეხტის თეატრალურ ესთეტიკის არის დაკავშირებული ჩვენთვის, საქართველოსთვის მამის ჯერ არ იყო კარგად ცნობილი. ღოდო ალექსიძემ პირველმა გააცნო საქართველოს ბრეხტი (მან დადგა მისი მხიარული ქმნილება „სამერშიანი ოპერა“), ხოლო მალე რობერტ სტურუამ მიიღო ესტაფეტა და მსოფლიო გააოცა თავისი, ბრეხტის მხსველეთი დადგმული შესანიშნავი სპექტაკლით.

გრივობით თამაშობდნენ (თითო ოდიოსი, თითო იოკატეს) მის სკოლაში გასტროლების დროს, „თიდაოსის“ არსებულ წარმატება ხელა. მაყურებელი აღფრთოვანებული იყო და არ მიაშავდა თავის ადგამებს. და, აი, კიდევ ერთი გრაველი - „ბახტინის“, ვაგა-ფეოტეხბადი მხსველეთი ეს რომანტიკული, ამაღლებული, ვაგაციური სპექტაკლი რეჟისორმა უმაღლეს ღონეზე დადგა. სპექტაკლში ვაგის სულად ბოტირობდა, იგი პატრიოტიზმითა და ვაგეტივობით იყო გატყნობილი, და ეს ყველაფერი მისი სანიშნავად ელსიდებოდა გმირების ფსიქოლოგიებით სავსე სეზებში. ცხადია, სხვანიარად არ შეიძლებოდა ყოფილიყო ეს დიდოსონის შთავარი თეატრი მისი ხიობის მინიშნავ საქართველოში და ღოდო იყო. მაგრამ ღოდო და მისი ერთგული მეუღლე ქსი თამარ საშობოლოში დაბრუნებამდე უძრობდნენ ასე მხსდა. მარჯა ნიშვილის თეატრმა მსთავიანე მუშაობა შესანიშნავად მიიღო. სიყვარულითა და პატივსიყვარულით გატყნობილი თეატრის მემორატის, კარგი ურთობობები რუსთაველებთან და მამკარა, დედო ხომ სოხეს ყოფილა გოლფარბოსანი...

რამდენიმე წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ჩვენი ჯერითი ღოდო არის ჩვენი განუმეორებელი, უბადლო და ერთგული მეგობარი, მასწავლებელი, დიდი ხელოვანი, მოსიყვარულე და უაღრესად პატიოსანი აღამამანი - ღდომირი ალექსიძე, კეთილი, მხიარული, უსაზღვრო იუმორით სავსე, დია, ალერსიანი ღდომირი, აღამამისადმი პატივისცემით და სიყვარულით აღხატეს.

ჩვენს დღო ალექსიძე

ასეთს ვიცნობდი, ასეთი მახსობი იგი. ჩვენს თეატრალურ ინსტიტუტში, მის ინსტიტუტში, არ არსებობს დღე, რომ სიტყვით მიახლო არ გავიხსენოთ იგი. ჩვენი ღოდო! სულ ახალგაზრდა იყო იგი, როდესაც მოსკოვის თეატრალური ინსტიტუტის დამოაგრების შემდეგ მშობლიურ ქალაქში დაბრუნდა და მალე თელავსაინის ადგილი დაიკავა რუსთაველის სახელობის დრამატული თეატრში. მამის არც ქ. მარჯანიშვილი, არც ს. ახ-მეტელი უკვე ღოდო იყვნენ და, მოხდა ისე, რომ სწორედ იგი, დაამწყვდო რეჟისორი, ღდომირი განაგრძობდა მისი საქმიანობა, ამ ირონიკულ სუბტილურ რამის გზის განგრძობით უნდა ყოფილიყო.

ლემი უკვარდა. მისი სიყვარული ქალაქისადაღი ყოველთვის ძალზე მორიდებული, ღდომირი და, რაც მთავარია, „სიციფიერი“ იყო. ჩვენი ინსტიტუტის ყოველდღიურ ცხოვრებაში მას არჩვეულებრივი სიმსუბუქე, სიხარული შემოქიონდა. იგი ხასე იყო სიკეთით, ადამიანობით პატივისცემით და ამაში მდინდებოდა მისი თანდაყოლილი აღამამიური ნიჭი.

ეს აღამამიური თვისებები ყოველთვის ცოცხლობდნენ მის სპექტაკლებშიც, თანაც არა მარტო მხიარულ, სიცოცხლით სავსე, ცქრიბადა კომედიებში, სადაღ მას ბადაღი არ ჰქავდა, არამედ გრაველი აღამამიური ნიჭი.

კეთის. მის მიერ დადგმულ გრაველიებში სრულიად არ იგრძობოდა რეჟისორის ვაგაცი-ბა გრაველი საშინალებებითა და კომპარატივით, მას, უბრუნებს ყოფილა, აინგერესება რაღაც სხვა. იგი გრაველიებში სიკეთეს, აღამამიურობასა და თანაგრძობას ეტყება. მის დადგმულ სწორედ სიკეთე ზემოდა ბოროტობამე და გრავიანამე. ასეთი იყო ხოლმე რეჟისორის პოზიცია, მისი კონსუცია, მაგალითზე? ინებო: ანგეიონე, ეს ანგეიური გმირი - ქალი, რომელიც უკვე განწირულია და სიკვლეის შესახვედრად მიდის, მშეს უღმობა, ალერსიანად შესქერბოდა პაგარა ფარჯანის, რომელიც მოულოდნელად მის ხელზე დაფარინდა. ამ ფარჯანას ალერსიანად ეგრძობებოდა. და ამავე დროს მისი სახიბ სიცოცხლეს ემშობებოდა. რა-რეხტი წელი გავიდა მას შემდეგ, რაც ღოდოს „ანგეიონე“ ენახე, მაგრამ მე მისი მონამივარი არასოღეს მავიწყვება.

ღიდუნებოვანამა აღამამიანმა ყოველთვის იყოდა თავისი ცხოვრების მიზანი. იყოდა, რაგომ უნდა დაღვდა ესა თუ ის სპექტაკლი და უღერესად პრინციპული იყო თავისი არჩევანი. ეს სიმაგეოც, მეტის - პრინციპულია - განსაკუთრებით მამის ვამოღუნდა, რიცე მის მშობლიურ თეატრში არასამაივროს ვითარება შექმნა. მის წინააღმდეგ მისივე უბელისი მეგობრები, თეატრის მსახიობები (მათ შორის მისი ზოგიერთი მოწაფე იყო) აღდგნენ. რა არ ხელმა თეატრის სამყაროში! და აი, ჩვენი სათაყვანებელი აღამამანი, თუ გნებავთ, „ღდი ბავშვი“, იძულებული გახდა უკრაინაში გადასულიყო.

კლმი სწორედ ეს თემა იყო მთავარი. მაყურებელი კი, არა მხოლოდ ანგეიური გმირების გიცანური ვნებებით იმსჯელებოდა, არამედ ყველაზე მნიშვნელოვანით, რაც დაკავშირებული იყო აღამამირ პრინციპებთან, მის სუადამიანურ პრინციპებთან, მის სულადამიანის მაღალ მორალზე დაღვდა. აქ რეჟისორმა ინგატურად დაუკავშირა სპექტაკლის დაღაწყვება თავის საკუთარ სუადიერ განცდებს, თავის ცხოვრებისეულ პოზიციას. ეს იყო სპექტაკლი აღამამის რწმუნამე, მის გამარჯვებამე და ვაგეიონობამე.

გრაველი! ეს კანრი ღოდოს ხელოვნებაში უღრესად შეიძროდ არის დაკავშირებული მის თანდაყოლილ შემოქმედებით გრავიციეობთან, ქართული თეატრის რომანტიკულ იერთან. ის ხომ მარჯანიშვილისა და ახმეტელის მეგვედრე იყო.

გრაველის დაღვმას ღოდომ პირველად, ჯერ კიდევ თბილისში მოქიბდა ხელი. ეს იყო „ოდიოსი მეუფე“. აქ მას ყველაზე ნაკლებად უნდოდა ძველი ანგეიური სპექტაკლის ზუსტად აღდგენა. თუმცა იყოდა, რომ მარტო შეუძლებელი კი არ იყო, არამედ აბოლოტურად გამორეცხლაც. მისთვის მთავარი იყო გრაველის არსში, განწირული აღამამიანების სულში და ფსიქიკაში ჩაწვდომა, მათ მინიშნავ საქართველოს მათი მინიშნავ საქართველოში. სპექტაკლი ვაგელისთვის იყო დიდი ვნებებით, მსახიობობა თამაშის უმაღლესი ღდომი და ქმნიმარტივ ანსამბლურობით.

თვით კოტე მარჯანიშვილის ცხოვრებაში მისი უკანასკნელი სპექტაკლი იყო. მისი შემოქმედებელი ღდომირი და მისი მხსდა. მარჯა ნიშვილის თეატრმა მსთავიანე მუშაობა შესანიშნავად მიიღო. სიყვარულითა და პატივსიყვარულით გატყნობილი თეატრის მემორატის, კარგი ურთობობები რუსთაველებთან და მამკარა, დედო ხომ სოხეს ყოფილა გოლფარბოსანი... აქ, დიდი კოტეს თეატრში, ღოდო ალექსიძემ ბევრი სპექტაკლი დადგა - ფ. მილერის „ღდომირისი“ მისი „პირველი მარჯახალი“ გახდა. სპექტაკლი ელერეიყო, მონუმენტურობით და რომანტიკული პათოსით (ეს ხომ მარჯერი იყო!) სავსე, რასაც მარჯანიშვილიცა და მსახიობები ოსტატობაზე ამშვენებდნენ. შილერის „ღონ კარლოსი“ თვით კოტე მარჯანიშვილის ცხოვრებაში მისი უკანასკნელი სპექტაკლი იყო. მის შემოქმედებელი ღდომირი და მისი მხსდა. მარჯა ნიშვილის თეატრმა მსთავიანე მუშაობა შესანიშნავად მიიღო. სიყვარულითა და პატივსიყვარულით გატყნობილი თეატრის მემორატის, კარგი ურთობობები რუსთაველებთან და მამკარა, დედო ხომ სოხეს ყოფილა გოლფარბოსანი...

ფოტობატია

ნიკო გოცირიძე-125

ნიკო გოცირიძე — ეს სახელი ბევრ ვარგ მოგონებს გააღვიძებს ქართული ინტელიგენციის უხუცეს წარმომადგენელთა მახსოვრებაში.
ნიკო გოცირიძე იყო თაობის ეკუთვნი, მე-19 საუკუნის მწიურულსა და მეოცე საუკუნის მიჯნაზე რომ იიღვა ფეხი სტენაზე და მიეცე კიდევ გასაქანი და გზა ფართო ფართალურ ასპარეზზე.

ფეხი ცხოვრების ქრონიკა ასეთია:

დაიბადა თბილისში, ხელოსნის ოჯახში 1872 წლის 16 აპრილს. დაიბადებოდა 1949 წლის 30 ივლისს. 1893-21 წლებში მუშაობდა მუხრანის თბილისის რეპროდუქციის დეპოში და მონაწილეობდა სახალხო სახლისა და აკადემიის აუდიტორიის წარმომადგენლობაში, რომელიც წევნი წარმოადგენდა სახალხო სახლისა და აკადემიის დიდი კაპუტის წევრი დასაწესი დიდი კაპუტის წევრი სარეკლამო და ქალაქში. მონაწილეობდა მხარეთმცოდნეობის ინსტიტუტის გამომცემი მსახიობის მონაწილეობა იწყება აკადემიის აუდიტორიის სტენიდან.

ნამე გამოიკვთა ნიკო გოცირიძის მდიდარი არცისული შესაძლებლობანი. 1921 წელს იგი მთლიან რუსთაველის სახელობის დრამატული თეატრში მიიწვიეს, ხოლო 1930 წლიდან ქართული თეატრის ეს თვალსაჩინო მოღვაწე კოტე მარჯანიშვილის სახელობის დრამატული თეატრის სტენაზე ქმნის ერთიმეორეზე საინტერესო სახეებს.

ნიკო გოცირიძის საქართველოს სახალხო არცისის წოდება ენიჭება 1924 წელს — შესამეს, ვასო აბაშიძისა და ვანო სარაიძის მიერ. დიდი კომედიური ნიჭითა და სცენური მომხიბვლებლობით გამოირჩეულ ხელოვანს განსაკუთრებით ხელეწიფებდა ქალაქის, კერძოდ, ვაჟარ-ფელისანთა სახეების ხორციელებაში — იქნებოდა ეს აკოფა თუ მამუთიანი (ა. ცაგარლის „ხანუმა“ და „კომედიური“), გურჯა (მ. ანგონოვის „მისი დაბნელება საქართველოში“), არმაკო

(ნ. შიკაშვილის „ამერიკელი ძი“), გიქო, სუნუქიანის პიესის „პეო“, აბას დაუბაგი თისი — გოგოლის „რევიზორიდან“, კოსტლევი — გორის „ფსკრიდან“, პოლინიხი — შექსპირის „კამლეტიდან“, კურდუნი და ორგანი — მთლიანის „გაბა-მზარეული მადონიდან“ და „ტარტიფიდან“ და მქარა გაზღბა მისი ნიჭის მრავალფეროვნება — აქი სიყვარულით მთორე ვასო მარჯაქეს მისმა თაყუანისმცემლებმა განსაკუთრებით იმ კომიკური დევის წყალობით, ვასო აბაშიძე და ნიკო გოცირიძე რომ ასრულებდნენ თურმე განკუთვრებული ენითა და თემორით — ამ კუპლეჯის „ვაი-ვაი“ ერქვა. ფოტოსურათმა შემოტევიანა ორი ნიხიანი მსახიობის — ვასო აბაშიძის (მარცხნივ) და ნიკო გოცირიძის (სხილნი) სცენა. მარჯვნივ იქი ნიკო გოცირიძე ორგონის როლიში.

გამოიწილი მსახიობის ატორიუტების წყალობით ეს ფოტოები კიდევ უფრო უძირფისა და სამეყვიდოა.

ნანა ღვინევაძე.

სურათივანა: ნიკო გოცირიძე (ზემოთ); სცენები სპექტაკლებიდან.

საქეატაკლი „სლომე“ სასნაალო თაატრის სენაზა

ნ. ხაზარაძე პლასტიკური, ყოველი მისი მოძრაობა დასვენული, მოჭიქრებული, გმირის ხასიათიდან გამოდინარე. ნ. ხაზარაძე დაუოკებული ქალკრი ენების განსრირიელება, მაგრამ ახალგაზრდა მსახიობის ყველაზე სარისკო ადგილებშია არ დატობს გემოვნება, იგი ბეჭვის სხმე გაღის და არსად არ კარგავს მომენტების გრძობას.

იქვე ვსკვრენ სლომეში სლომეში როლის შემსრულებელი ნანა ბუთხუბი. რასაც იგი სცენაზე აკეთებს, ნაბეღელი შემოქმედებითი წყაბა, მისიანი იძისა, რა დიდი ნიჭიანობა შესაძლებლობები იფარება ამ მსახიობში.

სცენაზე გამოიწიენს პირველ სვე მომენტებიდან მსახიობი ფორტოს აუდიტორიას. პიესის ერთ-ერთი გმირი მას ნარცისის აბაღის და უმეო მგრედს სკუტებს; დაბს, ფიმიკურად იგი სკუტა და უმეოა, მაგრამ მინა-ტინად ძლიერი, დაბაძული, დაბასხს თუ არა იოქანაანს, იგი გეგულად ერთუება გრადიკულ თორბრძოლაში, რომლის და-

სასრული აუცილებლად სიკედილია. სალომე-ბუთხუბის ყოველი პოემა, მთელი პლასტიკა, ჭეშმარიტად მუსიკალურია. მსახიობი თავიდან მინაგანად გამომუშებულა, დაინახა თუ არა იოქანაანი, იგი მწეაეე ხორციელმა ენებმა შეიპურო. მისი გამოშვევა ქვევა, მისი სურვილი და იოქანაანის მტკიცე წინააღმდეგობა სალომეში ბაღებს წარმოუდგენელ ქარბობოლას, იგი შამპარასავით დაჭიმულია: იოქანაანი არ ჰგავს არაუის, უინე მის ორგანოა, სალომეს სხლავს ამ კაიის უმანკობა, მისი მთიარის შექიეთი აუღვარებული, რწმენით სავსე თვალის და სილის ძვალითი ცვი სხელი. იოქანაანი ხდება სალომეს ენებების, მისი მსწრაფების ცნებრი, სალომე დამათრბულ ნექტარიეთი ეწაფება მის სიკეებს და ენებით იმეორებს. „მე ვაკოცებ შენს გუწებს“...

მეციენიერია სპექტაკლი „სლომე“ წამოსახსამის“ ცეკვა. მსახიობი ცეკვაგს გატაცებით, ენინაზად, თუქვა ერთსქალე არ დაღატობს მომეიერების გრძობა, ყოველი მისი პოემა ენებითაა სავსე, მაგრამ არსად არ გადაღის პორნოგრაფიულ ფორმამ.

დიდი გაქეთი თამაშობს ახალ-დალია ვალუტაშვილი.

დასასრული. დასასრული იხ. მერვე 83.

ღიმილიანი ეპიზოდები

ალექსანდრე სუმათაშვილი თბილისიდან ბათუმში ჩამოვიდა სახლ-გარდრეო საექიმოდ გასამგავრებლად. რადგან მუსიკური მიღება სასკუმროში შეუძლებელი იყო, ის საკუთარ ბინაზე მთლიან ექიმმა ალექსანდრე თუმანიშვილმა. რუსტემა დრამამ მისი მონაწილეობით დაიგა აქისა „ჭეჭა წყალი“ სკრიბისა. რუსული დრამა კარგად შესგდა დიდ არცისს. სიტყვები უთხრეს, სასკუმროში მთლიანად შეხვედრა მოუწევს ქართული დრამის არცისგანზე დაიგა უ. შექსპირის „ვენციელი ვაჟი“. მთლიან როლის თამაშიდან ა. სუმათაშვილი. რიცა ის მთლიანად მონაწილეობდა, უმეც გამოსწავა მარცხენა კედლის დეკორაცია, ა. სუმათაშვილმა ხელით შეამჩრა იგი. ასე ჭირა დეკორაცია და მონაწილე არ შეუწყვეტა, სანამ მოქმედება დასრულდებოდა და ფარად დაემუდობა.

ახლოდში მეგობრები ხშირად ეხებოდნენ გუნის მისი მრავალფეროვანი მოღვაწეობის გამო. კოტე მესხმა თეატრში ერთ დღეს გვიამბო: „ყოთი, ღღეს რა დამბეჭრია? სახლიდან გამოვიდი და გამოთი ვიცილე ქვემ უწერა: რედაქტორ-გამომცემელი ვალერიან გუნია, ეპიზოდულად ავიმის შეხვედრე წავიციხე, დღეს წარმოდგენილი იქნება „ციხის სიბეჭდი“, პიესა ვალერიან გუნისის, როსტომის როლს მგარსულებს ვალერიან გუნია, რეცისორი ვალერიან გუნია, დაბის ხელმძღვანელი ვალერიან გუნია“. აუფელი. გამობერენი და საკონტრაქტო შეველი კაიის დასალვედ. ყაიბს თან მოყოლებს ნამეცხერი და კამეჭვირი კამეჭვირი გატესხილი, თხლ ქალაქლდე ამოიქოთსე, „29 იანვარი გუნის ბენეფიციის“, კოტეს ობუნჯობით ყველანი გუღანად ეხანარბულით“.

ბასო აბაშიძის მისი ურუშაქი, „მომოწიანა“ ბაშოწიშვილია სკოლნიანა, 1951 წ.

„კოლხიდა“ 40 წლისა

ახლანდელ მსკოვში აბაშიძის თეატრით სახლში გაიბრია მსკოვში არცისული ქართული ხალხური ცეკვის ავადმეორი ანაბილი „კოლხიდა“ 40 და მისი დამაზარებლის ქორეოგრაფ რეზო ჯანიანიშვილის 70 წლის თებოე. მეომე მოწვეული იყენენ მსკოვის ქორეოგრაფული ანაბილეში „იფერი“ (ქორეოგრაფი ტკიანაჯ კრამარი), „კოლხიდა“ (ქორეოგრაფი ევენე ბელიკოვი). წარმომადგენლები საქართველოს რაიონებიდან, ვეგვრანი მოცეკვავეები, სხვადასხვა ქორეოგრაფიული ანაბილეში, მათ შორის მეკოფონის ქორეოგრაფიული ანაბილე 40 ბაქმეის შემადგენლობით.

საღამოს ქსრებოდნენ აგრეთვე მსკოვის მერი თერი ლეკოვი და საქართველოს ელჩი მსკოვში ვაქო ლორთქიფანიძე. საღამომე ქორეოგრაფული ანაბილეშიან ერთად მონაწილეობდნენ მომღერალი ვალერი მელაძე და პაროლისტი ბიძინა შახარაძე, პროგრამა მსკეად მსახიობი იანინიძის. მსკოვში მსკეაფონის ანაბილის ხელმძღვანელობა სპეციალური აღრესი და სასკუმრო ნიატანეს, რომლებიც საწეომო ვითარებაში გადგეით რეზო ჯანიანიშვილსა და „კოლხიდა“ წვერებს.

პანერი შარიძეაქი.

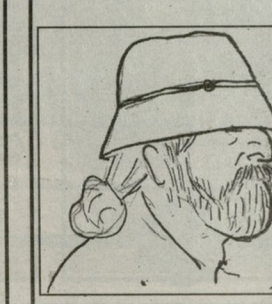
მეგობრული შარპი

ღიმიბრი ჯანიანი.

ღოლი 4006666.

ბაქა. აბურღული.

ნაბი პლიანიშვილი.

სარეაქციონი კოლეჯია: ბურაბ გოგიაშვილი, ნანა ღვინევაძე (რედაქტორი), რუსულან მუხიგულაშვილი, გიორგი ლალიაშვილი.

